

Bressol de malson

Finalment, li confinen a la presó.

Segons abans, adormit, a gust, sense sospitar res que trenqués aquells instants d'absoluta pau. Massa confiat. Mortalment confiat.

Aquest passadís llarg, ple de llum, que el condueix fins aquella tanca obscura, silenciosa.

I encara ell no ho sospita.

Cap crim fet? Incivisme, potser?

Res. En blanc.

No obstant, aquest passadís se segueix estenent, impertorbable davant els interrogants formulats per ell, que cada vegada més nerviós, s'incomoda.

El passadís acaba, i a mà dreta, aquesta horrible cambra els dóna la benvinguda amb una ràfega de vent fred. Espera a engolir-los en les fosques, als dos (a ell, el pres, i a l'altra figura).

Bé. Ara sí que no són nervis. És terror.

Es remena, però les mans del seu carceller el subjecten fort.

Escapatòria forçada fallida.

Ara només pot fer una cosa: esperar.

I així ho fa.

Espera, mentre finalment s'endinsen en aquell infern de gel, cel·la maleïda.

Espera, mentre l'acompanyant, amb una falsa tendresa, el desa en un espai desconegut i, sens dubte, de malson.

I espera mentre es queda completament sol, guaitant quelcom que el tregui d'allà.

Pot ser per aquella gelada atmosfera, o només una sensació, però el temps es congela.

Complet silenci, només trencat pocs cops pels seus sanglots. Refugiat en un racó de l'estança, comença a rumiar. I observa. Està envoltat de barrots per tres bandes. L'altra és una paret. Massa alta per escalar-la. Copsa un sostre alt i adornat, malgrat no arriba a endevinar els dibuixos. També observa l'interior. Sembla suau i tou.

I llavors, el veu.

Dimoni amb ulls de foc i nas arrodonit. Boca ampla i dents esmolades. Cabells en flocs i negres. L'espera a l'altre racó de la cel·la.

Malgrat ell el supera en estatura, el dimoni és espectral i desconegut. Malèfic.

<<Mantinc les distàncies. –pensa el pres. –No em farà res. De ben segur>>.

Però passa el temps, i l'estrany ésser segueix clavant els seus ulls, com agulles, en ell. Espiant-lo. Captant cada moviment. Cada respiració.

Ell, finalment, pren la decisió i l'ataca. El dimoni, massa lent per defensar-se, cau davant l'ira de l'atacant.

Tremolant, però vencedor, mira el que fins feia tan poc havia semblat malèfic. Ara està sota el seu domini. Esgotat, cau adormit.

Dits esmolats i obscurs repten cap a la cel·la. El localitzen i... ataquen>>.

Es desperta, esverat, i intenta lluitar contra la foscor, l'enemic infernal.

Més calmat, però amb la respiració agitada a causa de l'esforç d'haver lluitar contra allò tan terrible i malvat.

Es tranquil·litza, però a la vegada s'esfereix. Mai no podrà sortir d'allà. Mai.

Amaga el cap entre els genolls, amb sensació de protecció, malgrat no és així.

Indefens davant tants perills obscurs que acabaran amb ell:

La por. La foscor.

La soledat.

I, al fi, xiscla. Plora, desesperat, demanant ajuda.

Ningú no arribarà. Ningú...

Clic!

El llum s'encén. La claror il·lumina el sostre amb dibuixos infantils, els armaris de roba i, també, el bressol arraconat a una paret.

El nen plora (vés a saber per què!), i el seu peluix preferit, un pallaso de nas rodó i floc de cabells negres roman a l'altra punta del bressol, com llençat amb ràbia.

La mare agafa el nadó amb tendresa i l'abraça. Immediatament, aquest es calma. I la mare se l'emporta, mentre li xiuxiueja dolçament:

-Au, no ploris, rei, que ara dormiràs amb mi.